

http://blog.lege.net/content/Lagloshet_genom_lagstiftning_ar_i_princip_Loke_som_retas_Skjut_gude

Laglöhshet genom lagstiftning är i princip Loke som retas "Skjut guden, det är gott".

I Perun Santis vers 6-16 - Odödlighet, Baldurs död och gudarnas skymning, retas Loke i princip med "Skjut guden, det är gott". (Perun Santis är en del av de arisk-slaviska vedorna och består av totalt 144 verser). Vi är nu tillbaka där det gick fel i världens begynnelse, när den fallna världen blev till, och vi måste nu hantera denna energi och den här gången göra rätt. De som vill kontrollera andra och de som vill bli kontrollerade av andra måste förgås, annars kommer de att fortsätta att blanda sig i levande köttets göranden och låtanden som agenter (= dött kött) för främmande intelligens, fjärrstyrda.

Jag fick en scannad version av advokaten Lennart Hane's **LAGLÖSHET GENOM LAGSTIFTNING — DEN SVENSKA VÄGEN TILL TOTALITARISMEN**, hållen den 29 januari 1984 på Park Hotel i Stockholm vid Stiftelsen Familjekampanjens informationsdag. Den var ursprungligen skrivmaskinskriven. Efter mycket arbete finns nu en manuellt upprättad OCR'ad version. Reflekterade under det arbetet att det är helt otroligt så jag genom åren trott mig ha upptäckt det som redan var formulerat här. En oerhört viktig text. Och jag reflekterade åter över det sorgliga i att folket utbildats till att vara laglösa enligt lag i verklig bemärkelse, den både jag förstår och han förstod. Så om man tillämpar lag på detta folk av laglösa, då uppfattar de det som ett angrepp. "Mobilisera, vi utsätts för ett angrepp från Lag".

{ [PDF version av denna sida, klicka. Fungerar ej från själva PDF:en, men denna notis syns ändå även där.](#) }

LegeNet, 14 januari 2024.

0

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

14000

000362105

LAGLÖSHET GENOM LAGSTIFTNING — DEN SVENSKA VÄGEN TILL TOTALITARISMEN Redogörelse över lagstiftarens angrepp på familjen under den så kallade familjepolitiken

Särtryck av föredrag av advokaten Lennart Hane vid Stiftelsen Familjekampanjens informationsdag den 29 januari 1984 på Park Hotel i Stockholm

*En partisk domstol är ett värre ont än nidingsdåd
Där lagen icke vakar är domaren Din
fiende och värnlös
Din hals mot honom sträckes fram.*

Derzjavin

1

LAGLÖSHET GENOM LAGSTIFTNING - DEN SVENSKA VÄGEN TILL TOTALITARISMEN
Redogörelse över lagstiftarens angrepp på familjen under den så kallade familjepolitiken

För att förstå vad laglöshet är och laglöshet genom lagstiftning måste vi försöka finna en hållfast och oantastlig bestämning av lagen och lagbegreppet.

I vårt land liksom i Norden i övrigt har det ända sedan landskapslagarnas tid rått enighet och klarhet i vad en lag är.

I den första skrivna lagen i Norden den Jyske Lov som beslutades på Viborgs landsting 1241 av konungen Valdemar Seier stadgades att land skall med lag byggas och inte med olag ödas. Redan här antyds att det föreligger skillnad mellan lag och olag och att denna skillnad är förödande för den av olagar drabbade staten.

I Upplandslagen - handskrifter från 1300-talet är bevarade - uttalas: "Lag skall vara stadgad och stiftad allt folket till ledning, både rika och fattiga och till åtskillnad mellan rätt och orätt.

Lag skall iakttas och hållas de fattiga till skydd, de fridsamma till frid, men de våldsamma till näpst och skräck.

Lag skall vara de kloka och rättrådiga till heder men de vrånga och okloka till rättelse. Vore alla rättrådiga, då vore ingen lag av nöden".

I Upplandslagen lämnas alltså en definition av lagen som alltjämt borde kunna accepteras som den enda gällande. Lagen skall alltså vara ett rättesnöre, lämna klar skillnad mellan rätt och orätt, sätta ett stängsel och skydd för de svaga men också skydda fridsamma och rättrådiga. Lever man efter samvetet skall man alltså inte behöva frukta att drabbas av lagar eller lagstiftning.

När jag studerade juridik definierade en professor lagen som ingenting annat än sunt förnuft uttryckt i lagregler.

En berömd amerikansk domare, Wendell Holmes, har lämnat den definitionen, att en lag är ingenting annat eller märkvärdigare än det skall gå att något så när med säkerhet i förväg avgöra hur domaren kommer att döma i varje enskilt fall.

Vid antagandet av 1734-års allmänna lag, uttryckte bondeståndet sin

-----
2

stora förtjusning över att lagspråket var så enkelt och klart att det inte kunde missbrukas den enfaldige till förfång. Han uttalade också sin berömmelse över det stora arbete som nedlagts i att finna de rätta orden för att ge klara, entydiga och hållfasta regler.

Det nu skildrade synsättet har genomsyrat svenska lagar och svensk lagstiftning i mer än 600 år.

Detta synsätt och definitionerna av lagen har vidmakthållits i vårt land tills slutet av 1960-talet då det så kallade Lidbomeriet inleddes av socialdemokratin. Före riksdagsmannen Carl Lidbom tillskrives yttrandet: "Vi socialister kan aldrig nå målet om vi inte konsekvent gör oss kvitt forna tiders syn på lagar som skrivits för decennier såsom uttryck för någon slags oföränderlig rättvisa. Lagar skall inte betraktas med underdånig respekt. De är arbetsredskap som vi använder för att uppnå politiska mål".

Enligt kongresshandlingar från Pappersindustriarbetareförbundet 1974 uttalade samme Lidbom: "Vi flyttar fram positionerna i våra egna värderingars riktning. En ständig framflyttning av positionerna på alla områden är den enda möjligheten att på sikt komma bort från klassamhället".

Vad Lidbom bland annat lyckats dölja med dessa yttranden är framförallt två saker.

För det första innebär det ett uppbrott från det etablerade lagbegreppet till någonting annat, nämligen en regelrätt pervertering av det forna lagbegreppet. Detta töms fullständigt på regler så att lagen ej talar om vad som är skillnad mellan rätt och orätt, tillåtet och förbjudet, fel eller riktigt. Detta resultat nås genom en enkel teknik att i lagparagraferna inlägga ord som är oerhört tänjbara. Inlägges flera sådana ord i en och samma lagparagraf blir elactisiteten i det närmaste även teoretiskt sett obegränsad. Ingen kan tolka en sådan lagregel och därmed inte heller i

förväg avgöra hur domare, förvaltningsbyråkraten eller som i Sverige vissa funktionärer inom olika folkrörelser kommer att besluta i fall som underställes dem. Uppbrottet från den ordanvändning och den utomordentligt energiska verksamheten för att finna de rätta och strama uttrycken i lagreglerna är alltså generalklausulen. Det är alltså flykten till eller klappjakten på nya generalklausuler som är Lidboms egen innovation i

-----

3

svensk lagstiftning. Tyvärr har han varit framgångsrik med att dölja att denna innovation bara handlar om en regelrätt och ytterst farlig pervertering av vårt uråldriga lagbegrepp.

På samma sätt har framgångarna varit oerhört stora i strävandena att dölja att vad som kallas för att uppnå politiska mål eller möjligheten att komma bort från klassamhället icke är någonting annat än skapa ett nytt statssystem, generalklausulsstaten. Floden av till generalklausulen perverterade lagstiftningsakter kan faktiskt totalt ersätta alla lagregler, alla rättsbegrepp, alla aldrig så omistliga rättsprinciper och helt enkelt eliminera hela rättsordningen och sålunda förvandla rättsstaten till en totalitär stat. Den kanhända viktigaste och mest lättbevisbara skillnaden mellan en rättsstat och en totalitär stat är just mängden av generalklausuler och de rättsområden som täcks d v s behärskas av generalklausuler.

Sovjetunionen anses vara den första kända generalklausulsstaten. Det sovjetiska kontroll- och maktsystemet via generalklausuler i lagarna har därför konsekvent överförts till samtliga av Sovjet kontrollerade stater inte bara i Östeuropa.

Detta bekräftar inte bara generalklausulernas exklusiva användbarhet för totalitära samhällssystem utan också den redan från antiken välkända erfarenheten att den kanske främsta egenskapen hos en lag är att den är det enda erkända skyddet mot diktatur, despoti eller tyranni. Detta i sin tur synes sammanhånga med att lagen även

definierar friheten. Sålunda hävdar Voltaire att frihet är ingenting annat än att lyda ingen annan än lagen.

Även nazisterna insåg generalklausulernas förnäma egenskaper i förtryckets tjänst.

1933 utgav den tyske professorn Justus Wilhelm Hedemann en drygt 70-sidig skrift där han varnade för obestämda och elastiska uttryck i lagreglerna med den känslomässigt uppfordrande titeln: Die flucht in die Generalklausulen och underrubriken Eine Gefahr für Recht und Staat.

I sista kapitlet av sin undersökning gör han utblickar till generalklausulerna i sovjetsystemet och varnar enträget för den utveckling som kan följa av kautschukartade elastiska och till den subjektiva känslan vädjande uttryck i lagarna. Han visade hur Sovjet i stället för en rättsordning ställde det nakna godtycket. Han menade att gene-

-----

4

ralklausulerna måste med nödvändighet leda till en katastrof för själva rättsordningen. Med referens till sovjetsystemet varnade han särskilt för generalklausuler i den opolitiska delen av straffrätten.

Hedemanns undersökning kom säreget nog att i största utsträckning användas av nazisterna för deras generalklausuler.

I professor Bernd Rütters rättshistoriska undersökning av nazisternas lagstiftning inom privaträtten betitlad Die unbegrenzte Auslegung — zum Wandel der Privatrechtsordnung im Nationalsozialismus uppmärksammade han bland annat att nazisterna i så liten utsträckning använde sig av nazistiskt politiska slagord i lagarna utan tvärt om spred just de elastiska uttryck som Hedemann så enträget varnat för.

Det är således ingalunda en överdrift eller elakhet att jämställa eller

sidoställa de svenska generalklausulerna med de sovjetiska eller de nazistiska eller om man så vill nationalsocialistiska. I samtliga fall ger generalklausulerna laglöshet inom de rättsområden där generalklausulerna insättes.

Den form av laglöshet under generalklausulerna som i dag föreligger i Sovjet och dess satellitstater och tidigare fanns exempelvis i Nazityskland är alltså på mycket god väg att leda till en regelrätt systemförändring i Sverige. Lagstiftaren har beträtt den mycket förrådiska vägen att inplantera generalklausuler som övergripande maktnormer över rättsområden där de gamla lagarna med rättsregler får finnas kvar men utan vidare lagstiftningsåtgärder gradvis eller plötsligt om den politiska situationen befinnes lämpad kan behandlas och betraktas som obsoleta, det vill säga inte längre skall tillämpas. Vidare inplanteras generalklausuler i områden av enskilt eller organisatoriskt liv eller samverkan som icke förut varit reglerade utan medborgarna haft fri- och skyddade just såsom underförstådda rättigheter.

Det förhållande att så många av de medborgerliga rättigheterna skyddas i en rättsstat såsom underförstådda är en förrådsk egenhet eftersom bara de som drabbas i den praktiska tillämpningen och i sitt liv av generalklausulerna märker dess existens och farlighet medan många, kanhända majoriteten ännu inte har märkt att det som de tror är oförytterliga och skyddade underförstådda rättigheter faktiskt är så underminerade att de inte längre är skyddade av lagstiftningen utan tvärt om eliminerats av generalklausuler.

5

FAMILJEPOLITIKEN OCH GENERALKLAUSULERNA

Familjepolitik är ett förhållandevis nytt begrepp som givit inte bara Sveriges politiker förevändningar att posera med sin välvilja mot familjen, trots att man annars kunnat ha den uppfattningen att i en modern och välutvecklad industristat borde familjen kunna tillåtas sköta

sina angelägenheter ostörd från politikernas interventioner. Ett sansat synsätt torde medföra att politisk omtanke om familjen lika väl såsom före familjepolitiken och före Lidbomeriet kunde finna sina naturliga kontakter till befolkningen via socialt vårdande organ till hjälp åt vuxna eller barn som av olika anledningar kommit i kläm eller åt sidan.

I vår lagstiftning har dock familjen blivit utsatt för någonting som måste betecknas som politisk rovdrift. För de politiska grupper som önskar omvandla den svenska staten till totalitär är familjen givetvis en attraktiv kontaktyta icke minst för uppnåendet av effektiva kontroller. I socialistiska stater anses barnen tillhöra staten (en-partistaten), vilket oemotståndligt leder till att den som har makt över barnen har också makten över deras föräldrar.

Familjebildning liksom stabiliserandet av familjen genom äktenskap ger inte bara trygghet för föräldrakontrahenterna utan också för barnen. Härigenom blir familjen en påtaglig stabiliseringsfaktor i det bestående samhället och samhällssystemet men kan såsom skett i Sverige användas för destabilisering och orosalstring i och för själva systemskiftet. I lagstiftningen framträder den svenska familjepolitiken som klart avvikande mot förhållandena i övriga västvärlden. I jämförelse med de nordiska länderna där Sverige förut i lagstiftningsssammanhang haft ett långvarigt samarbete för eftersträvande av största uniformitet i så gott som all lagstiftning har Sverige valt en egen väg.

För förståelsen av målsättningen och innehållet i svensk lagstiftning inom familjepolitiken är det av största värde att jämföra med lagstiftningen inom familjepolitiken i Sovjetunionen.

Efter revolutionen i oktober 1917 skildes den grekisk-katolska kyrkan från staten. Religiösa äktenskap som ingicks efter upprättandet av Sovjet-regimen fick inte längre juridisk giltighet, även om äktenskap ingångna före revolutionen förblev giltiga såsom äktenskap. De nya ledarna var angelägna att göra brytningen med gamla normer och även

6

religiösa idéer så fullständig som möjligt. Redan före utgången av 1917 antogs en lag om förenklad skilsmässa samt officiell registrering av födslar, äktenskap och dödsfall. En viss förvirring skedde, ty det nödvändiga maskineriet för lagens fullföljande fanns till en början inte och mera detaljerade regler lämnades först i familjerättslagen av den 17 oktober 1918. Enligt denna lag behandlades äktenskapet snarare som ett faktiskt förhållande än som en rättsfråga; om två människor flyttade ihop och levde tillsammans var de åtminstone vad lagstiftningen beträffar helt jämställda med gifta. Men lagen gav möjlighet till registrering av äktenskapen. Statistik från 1925 visar att majoriteten av människor som gifte sig också inregistrerade sina äktenskap; förhållandet mellan registrerade äktenskap och faktiskt sammanboende under äktenskapsliknande förhållanden var 18:1. För dessa lösningar kunde man bl a åberopa sig på principen om likställigheten mellan könen. Den nya lagen tillät emellertid de facto-äktenskap att inregistreras från den dag då sammanlevnaden började, men efter hand som förhållandena blev mer stabila förorsakade den vaga attityden till äktenskapet ganska stor förvirring.

Attityden till skilsmässa i Sovjetunionen anpassades till den förvirring som åstadkoms med äktenskapslagstiftningen. Enligt 1918-års lag beviljades skilsmässa utan formaliteter av folkdomstolen, men genom lagstiftning 1926 förenklades skilsmässoförfarandet ytterligare; allt som fordrades var att ena parten gick till civilståndsregistret och förklarade att han önskade upphäva äktenskapet. Den andra maken erhöll då ett kort från registret som informerade om att äktenskapet var upplöst och om rätten att vända sig till folkdomstolen för att få eventuella tvister angående barn och underhåll lösta. Perioden med "vykortsskilsmässa" — som erhöles för en symbolisk summa av 3 rubel — varade till juni 1936. Efter detta datum måste båda parter vända sig till registret och arvudet höjdes betydligt; 50 rubel för första skilsmässan, 150 för den andra och 300 för tredje och efterföljande. Dessa arvoden medförde en kraftig reduktion av antalet skilsmässor, men principen att man fick skilsmässa så snart man önskade var oförändrad — bara man var beredd att betala avgiften.

Genom lag av den 18 juli 1944 fastlades en komplicerad juridisk process för skilsmässa. Enligt lagen skulle förhandlingar först äga rum i folkdomstolen för att utröna huruvida det var möjligt att förlika

parterna; endast om detta visade sig omöjligt gick målet till dist-

-----
7

riksdomstolen och det var endast denna domstol som hade behörighet att utfärda en äktenskapsskillnadsdom. Denna två-etapps-procedur medförde avsevärda kostnader (100 gamla rubel när ansökan lämnades in och ett arvode varierende mellan 200-2000 rubel om skilsmässan beviljades). Skilsmäsoantalet nedbringades härigenom ytterligare just för att regimen nu var angelägen att uppmuntra familjelivets stabilitet eller om man så vill stabiliseringsfaktor för samhället.

Motsvarande förändringar beträffande äktenskapet och dess ingående skedde genom den nämnda lagstiftningen av år 1944. Enligt den lagen skulle endast registrerade äktenskap erkännas såsom givande status för äktenskapliga rättigheter och skyldigheter. Denna lag har senare ersatts av äktenskaps- och familjelagens grundläggande principer som antogs den 27 juni 1968. Denna lag gäller för hela Sovjetunionen.

Ett registrerat äktenskap ingår i civilståndsregistrets lokaler. I vissa större städer har dessa lokaler formen av "brölloppsalats" och försök har gjorts att möta den romantiska lockelsen hos den grekisk-ortodoxa bröllopsakten genom att göra omgivningen mera attraktiv. Lagstiftningen uttalar också att äktenskap skall ingås under värdiga former.

Skiftningarna i sovjetisk familjepolitik synes mindre eller rättare sagt på intet sätt styrda av ideologiska kraftkällor utan anpassas uppenbart mycket smidigt till det revolutionära samhällets behov av orosalstring för att när det totalitära samhället är etablerat och någorlunda stagat radikalt omkasta familjepolitiken och utnyttja familjens stabiliseringseffekter för det totalitära samhällets fortbestånd.

Svensk lagstiftning inom familjepolitiken påminner både i grundläggande strukturer och enskilda detaljer om den sovjetiska. Innefattar bl a markerad orosalstring, demoraliseringseffekter och

direkta angrepp på själva familjen även genom en konsekvent diskriminerande lagstiftning.

Denna lagstiftning är på intet sätt förankrad ens hos sammanhållna minoritetsgrupper av befolkningen, utan är toppstyrd och framburen av en ensidig och selektiv propagandaverksamhet. Familjen skildras som en liten egoistisk och föga samhällstillvänd företeelse, ytterst farlig för barnen, medan äktenskapet betraktas som en prostitutionsliknande

8

försörjningsinrättning. En följd av denna hänsynslösa propaganda har varit ökad skilsmässofrekvens liksom en nedgång i antalet äktenskap. År 1966 ingicks 61.000 äktenskap medan antalet 1972 utgjorde c:a 38.000 eller en nedgång med närmare 40%. I Danmark uppvisade nedgången i antalet äktenskap under samma period 10% medan det i Norge och Finland snarast var fråga om ökning. Antalet giftermål i Sverige per 1.000 innevånare minskade 1966 från 7,8 — 4,9 medan motsvarande tal för Norge är 7,4 och 7,6, för Danmark 8,6 och 7,4 och för Finland 8,3 och 8,3. Skillnaderna tycks inte finna annan förklaring än att befolkningen löpte med propagandan och lagstiftningen.

Äktenskapslagstiftningen i Sverige reglerades genom giftermålsbalken som trädde i kraft den 1 januari 1922. Beträffande skilsmässor var den förhållandevis liberal så att en holländsk advokat som engagerade sig i en svensk skilsmässoprocess omkring år 1967 var helt förbluffad över hur enkel skilsmässoprocessen var, bl a däri att den ena maken icke hade några faktiska möjligheter att förhindra den andre från att genomföra en skilsmässa. Äktenskapet upplöstes i etapper med hemskillnad efter föregående av en harmlös medlingsprocedur och kunde fullföljas ett år efter hemskillnadsdomen med definitiv äktenskapsskillnad. 1973 genomfördes ny äktenskapslagstiftning enligt vilken äktenskapet kunde direkt upplösas på ansökan av båda parterna gemensamt eller på ansökan av den ena förutsatt att parterna eller endera av dem ej hade barn under 16 år. För sådana fall gällde en 6-månaders-period betecknad som betänketid.

Ingåendet av äktenskapet föregicks tidigare av s k lysning, ett ord som i någon mån utandades fest och glädje, men i lagstiftningen omdöptes till hindersprövning.

Även inom övrig lagstiftning som kunde komma i beröring med familjen och familjeliv omvandlades lagstiftningen till ett vapen mot familjen.

Genom ett flertal lagändringar kom det faktiska sammanboendet att i huvudsak kalkeras på äktenskapsreglerna så att äktenskap och faktiskt sammanboende blev i stort sett jämställda utom dock att inom skatte- och en del sociallagar äktenskapet blev direkt diskriminerat i jämförelse med samlevnadsformen.

Ett drastiskt uttryck härför är den ingalunda ovanliga företeelsen i

9

Sverige att ungdomar gifter sig för att mannen skall få högre värnpliktsersättning för att paret efter rekryttjänstgöringen skiljer sig för att få högre bidrag enligt andra lagar.

I fråga om rätten till den gemensamma bostaden, tvist om vårdnaden om gemensamma barn, rätten till arv och förmånligare arvsstatteklass, pensioner och kollektiva försäkringar gäller numera identiska regler för gifta och ogifta sammanboende. Dock att beträffande de fyra sistnämnda förmånerna fordras gemensamma barn för kontrahenterna.

Däremot får de sammanboende inte automatiskt giftorätt i varandras egendom, vilket gifta dock får fastän i lagstiftningsförslag uttalats att en begränsning av giftorättsinstitutet skulle införas, allt inordnat i propagandauttalanden och lagstiftningsförslag enligt vilka alla regler om makars inbördes skyldigheter och rättigheter att exempelvis bistå varandra skulle utplånas.

I fråga om bidrag och motsvarande ekonomiska fördelar som står att

vinna från samhället favoriseras de samboende på de giftas bekostnad.

Om båda parter är arbetslösa och gifta erhåller de lägre arbetslöshetsstöd än motsvarande samboende. Det blir svårare att få studiemedel om den gifte kontrahenten har arbete eller förmögenhet. Återbetalningsskyldigheten för studiemedel är mera omfattande för gift än ogift och avgiften på barndaghem blir högre för gifta. Tilldelningen av barndaghemspplatser, behandlingen i bostadskön och även möjligheterna att erhålla socialhjälp minskar för samboende som gifter sig.

Diskrimineringen av äktenskapet ger sig dock starkast tillkänna inom skattepolitiken. Om två sammanboende med barn gifter sig förlorar en av dem förvärsavdraget om 2.000 kronor liksom en skattereduktion om 1.800 kronor försvinner, medan försäkringsavdragsrätten halveras. Några skattefördelar får de för övrigt inte utan fiendligheten mot äktenskapet går till och med så långt att förvärsavdraget om 2.000 kronor gottskrives den av makarna som har den lägre inkomsten med stöd av moralbudet att han eller hon bäst behöver det, trots att familjen därigenom får högre skatt och mindre medel till sin försörjning. Reglerna är — som sig bör — demoraliserande och uppfordrar till olagliga manipulationer i syfte att reducera skatter och erhålla ökade bidrag. I Sverige är det ingalunda en ovanlig situation att familjer

-----
10

uttar äktenskapsskillnad, fortsätter att sammanleva medan mannen mantalsskriver sig på annan adress än han bor. Hustrun får härigenom utökade bostadsbidrag, skattelättnader om hon arbetar, medan mannen får avdragsrätt för viss del av underhållen till barnen. Möjligen kan han mista avdragsrätten för bilresorna om familjen bor utanför den stad där han är skattskyldig. Denna skugga i skatte- och bidragsflödet exponeras öppet som samhällets fel.

Kraftigast vänder sig dock skattevapnet mot hemmafruarna och därigenom även mot minderåriga barn.

Detta hänger enbart samman med den höga skatteprogressiviteten och lagstiftarens uttalade ovilja mot en familjebild där modern beredes tillfälle att vara hemma hos sina barn.

Genom denna skattepolitik är det få inkomsttagare i Sverige som har möjlighet att med egna inkomster hålla sina barn med modern i hemmet. Under åren 1968 — 1978 har den svenska arbetsmarknaden tillgodoförts ungefär 400.000 kvinnor, varav säkerligen en betydande majoritet skulle önska att få vara hos sina barn i stället för på arbetsplatsen, vilket med närmast oförändrad ekonomisk nivå skulle kunna skett om icke Sverige så markant avvek beträffande familjeinkomsternas beskattning i jämförelse med övriga västländer. Många kvinnor går härigenom miste om omistliga värden i sitt liv vad gäller upplevelsen av barnens utveckling för att inte beröra de rent destruktiva effekterna på barnen.

Kraftigt understödd i en anmärkningsvärt enhällig, men utan inslag av sakkunniga, frambar 1968-års barnstugeutredning krav om lagstiftning, enligt vilken alla svenska barn redan från spädbarnsåldern skulle tas omhand på barnstugorna eller som det senare kallades daghemmen. För övrigt driver den offentliga propagandan nu budskapet att daghemmen också bör anordnas så att barnen även i späda ålder, kan övernatta där. Denna målsättning som innebär långtgående ingrepp i föräldrarätten fullföljdes genom lagstiftning den 13 maj 1976 med lagen om barnomsorg. Denna lag har på ett smygande och omärkligt sätt i princip utplånat föräldrarätten i Sverige.

Detta framgår kanhända utan närmare kommentarer genom blotta citat från lagen.

11

1 § "Samhällets barnomsorg innefattar förskoleverksamhet och fritidshemsverksamhet. Den har till syfte att i nära samarbete med hemmen främja en allsidig personlighetsutveckling och en gynnsam

fysisk utveckling hos barnen.

Förskoleverksamheten avser barn som ej har uppnått skolpliktig ålder och barn vilkas skolgång har uppskjutits enligt 32 § andra stycket skollagen (1962:319). Fritidshemsverksamheten omfattar barn till och med 12 års ålder. Barnomsorgen ankommer på kommun eller huvudman för institutionen som avses i 9 §".

Av bestämmelsen framgår att den s k barnomsorgen blivit en exklusiv angelägenhet för samhället och i propagandafraserna har ordet förälder icke fått någon plats.

Bestämmelsen är därtill utformad så att den omfattar alla barn från födseln till de är 12 år allt efter samhälleliga organs ensidiga bestämmande.

2 § "Förskoleverksamheten bedrivs i form av förskola samt familjedaghem och annan kompletterande förskoleverksamhet. Förskola kan (!) organiseras som daghem eller som deltidsgрупп. I daghem mottages barn för vistelse minst 7 timmar om dagen. I deltidsgрупп mottages barn som understiger den som gäller för vistelse i daghem".

Lagregeln att barn mottages för vistelse minst 7 timmar om dagen lämnar närmast en minimigräns för samhällets skyldighet att ta hand om barnen även i de fall då föräldrarna önskar detta, samtidigt som lagen icke finner det önskvärt med någon övre gräns.

3 § "Fritidsverksamheten bedrivs i form av fritidshem och därtill anknuten fritidsverksamhet samt familjedaghem. I fritidshem mottages barn för vistelse den del av dagen då barnet ej vistas i skolan".

4 § "Kommun skall bedriva förskole- och fritidsverksamhet för de barn som är kyrkobokförda i kommunen eller stadigvarande vistas där".

Denna bestämmelse innefattar en generell skyldighet för kommunen att bedriva förskole-fritidsverksamhet för alla barn som vistas i kommunen.

5 § "Barn skall anvisas plats i förskola från och med höstterminen det år då barnet fyller 6 år. Sådan förskola skall omfatta minst 525 timmar om året. Barn vars skolgång har uppskjutits enligt 32 § andra stycket

skollagen skall beredas möjlighet att fortsätta i förskolan ytterligare ett år. Kan förskola på grund av barnens restider eller av andra skäl icke bedrivas i den omfattning som anges i första stycket, får kommunen dela upp förskolan på två år. Barn som beröres av sådan uppdelning skall anvisas plats i förskola fr o m höstterminen det år då barnet fyller 5 år. Sådan förskola skall omfatta sammanlagt minst 700 timmar".

12

"Barn som av fysiska, psykiska, sociala, språkliga eller andra skäl behöver särskilt stöd i sin utveckling skall anvisas plats i förskola tidigare än som anges i 5 § första stycket eller anvisas plats i fritidshem med förtur, om ej barnets behov av sådant stöd tillgodoses på annat sätt. Kommun skall genom uppsökande verksamhet ta reda på vilka barn som behöver anvisas plats i förskola eller fritidshem enligt första stycket".

Denna bestämmelse är förledande suggestiv därigenom att med referens till avvikande barn ges en moralisk förklädning åt den kommunen tillägnade rätten att snoka efter sådana barn föräldrarna vill behålla för egen omsorg. Bestämmelsen är som synes utformad så att oavsett hur väl föräldrarna har anordnat tillsyn och träning och annat erforderligt för det avvikande barnet ger detta föräldrarna ingen rätt att vägra kommunen överta omvårdnaden.

7 § "Kommun skall verka för att barn som avses i 5 och 6 §§ utnyttjar den anvisade platsen och informerar föräldrarna om verksamheten och syftet med denna".

8 § "Kommun skall genom planmässig utbyggnad av förskola, familjedaghem, fritidshem och annat förskole- och fritidsverksamhet sörja för att de barn som på grund av föräldrarnas förvärvsarbete eller studier eller av andra skäl behöver omvårdnad utöver vad som följer av 5 och 6 §§ för sådan omvårdnad om ej behovet tillgodoses på annat sätt. I kommunen skall finnas en av kommunfullmäktige antagen plan för barnomsorgen. I planen skall redovisas behovet av förskolor,

familjedaghem, fritidshem och annan förskole- och fritidshemsverksamhet inom kommunen samt på vilket sätt behovet tillgodoses på annat sätt. Planen skall avse en period av minst 5 år".

9 § "Vistas barn på sjukhus, barnhem eller annan institution skall huvudmannen för denna sörja för att barnen får tillfälle att delta i verksamheten som motsvarar den som erbjudits i förskola eller fritidsverksamhet".

14 § "Om statsbidrag till kommunernas barnomsorg finns särskilda bestämmelser. För finansiering av sådant statsbidrag erlägges årligen socialavgift enligt 15 och 16 §§".

15 § "Arbetsgivare erlägger avgift beräknad enligt de grunder som anges för arbetsgivares socialförsäkringsavgift till sjukförsäkringen i 19 kap. 1 § lagen (1962:381) om allmän försäkring".

16 § "Avgift utgår med 1% av det belopp, på vilket avgiften skall beräknas".

Lagen trädde i kraft den 1 januari 1977 och avgiftens storlek bekräftar att det är fråga om att tappa en minoritet av befolkningen på årliga miljardbelopp för att beröva föräldrarna omvårdnaden om deras barn. 1983 uttogs 7,65 miljarder.

Föräldrarätten i Sverige är inte inskriven i konstitutionen: Möjligen hade detta inte generat parlamentarikerna från att ändock utplåna för-

-----

13

äldrarätten inte bara med tanke på det fingerade skydd svenskens grundläggande fri- och rättigheter tillerkännes i konstitutionen utan framförallt för att landets parlamentariker tycks vara helt hypnotiserade av de stora paradnumren. Föräldrarätten i Sverige har utplånats i en lagstiftning som närmast passerat befolkningen obemärkt i det stora lagstiftningsflödet våren 1976.

Att makten över barnen exklusivt överförts till samhället har ännu icke gett sig tillkänna i den praktiska tillämpningen, i någon mån på grund av att utbyggnaden av daghemmen ännu inte fått sådan omfattning att samhället kunnat utöva sina maktbefogenheter. Att det nödvändiga maskineriet för en lags fullföljande saknas vid dess ikraftträdande är för övrigt ett vanligt inslag i nuvarande lagstiftning, vilket knappast är en tillfällighet. Effekterna av lagarnas omfång och farlighet avslöjas därigenom för att ge sig tillkänna på ett mer successivt d v s doserat sätt. (Salamitekniken).

Att barnen i ökad omfattning fostras utanför hemmen i stora kollektiv har redan visat avsevärda skadeverkningar. Enligt uppgift från olika barnpsykologiska kliniker har inemot 70% av de sjuåringar som inskrevs för skolundervisning hösten 1977 så svåra nervösa belastningar att de måste betraktas som sjuka. Denna uppgift har massmedia förtigit. Kvinnliga politiker från alla läger tågar i stället arm i arm inför televisionskamrerorna och fordrar en forcerad utbyggnad av daghemmen.

I socialistiska länder som Östtyskland och Tjeckoslovakien där man uppenbarligen exploaterar familjepolitiken i för den totalitära staten stabiliserande riktning har en omkastning skett i daghemsverksamheten. I båda dessa länder eftersträvar man numera att möjliggöra för mödrarna att själva ta hand om sina barn. En sorts moderslön har införts för att genomföra den lösningen.

Propagandans fientliga verksamhet mot barnen har våren 1978 tagit ett säreget uttryck. Socialstyrelsen har gått ut i televisionen med beskedet att det är fel och skadligt att kvinnorna deltidsarbetar. I stället skall männen göra mera i hemmet, handla mer, medan kvinnorna skall satsa på sin karriär och sitt självförverkligande och därmed arbeta på heltid. Till propagandaoffensiven anslutes de kommunalanställdas förbund som bl a täcker kvinnoarbetena inom vårdsektorn så att inom vårdsektorn två av tre medlemmar i förbundet är deltidsanställda.

14

Även fackföreningarna engagerar sig för en ökad belastning genom att pressa kvinnorna till heltidsarbete. Fackförbunden hävdar att deltidsarbete ger ökad personalomsättning, sämre sociala förmåner samt framförallt att de konserverar förlegade kvinnoroller.

Den familjepolitiska lagstiftningsoffensiven vänder lagstiftningsvapnet också mot förhållandena inom familjen. Genom doserade lagändringar om gemensam vårdnad 1978 (borgerlig regering), agalagen 1979 och en serie uppföljande ändringar i föräldrabalken och regleringen av vårdnadsrättigheterna, vilka trädde i kraft den 1 juli 1983, tillskapades så kraftiga offentlighetsliga inskridanden och reglementeringar av den privaträttsliga regleringen av föräldrarnas vårdnadsrättigheter att dessa inte bara kraftigt försvagades utan snarast suspenderades till förmån för socialförvaltningarnas makt över barnen.

Den första inbrytningen skedde under vad vi måste betrakta som barnmisshandels-geschäftet. I en enorm propagandaoffensiv med omfattande kurser för sjukvårds- och socialvårdspersonal förkunnades att barnen i de egna hemmen och av föräldrarna misshandlades i en fasansfull och tidigare okänd omfattning. Genom att i ord och bild exponera svårt skadade eller till och med dödsmisshandlade barn skapades en sådan hysteri och vidskepelse att ingen tordes ifrågasätta sakens sanning i förkunnelsen.

Riksdagen tog den s k agalagen med ungefär 260 röster för och allenast 6 röster mot. Agalagen uttalar: "Barnet får inte utsättas för kroppslig bestraffning eller annan kränkande behandling". Härigenom sker en sammanblandning av privat rätt och offentlig rätt när det tidigare ansetts förstärka rättsprinciper och rättsområden att ha klara revirgränser dem emellan icke minst då emellan privat rätt och offentlig rätt. Genom att propagandan så ensidigt exponerade misshandlade barn blev det i Sverige icke möjligt att över huvud diskutera generalklausulskravet om förbud att utsätta barnen för annan kränkande behandling. Bestämmelsen ger socialförvaltningarna godtycklig makt att själva fastlägga vad som är kränkande behandling såväl i positiv som i negativ riktning. I förarbetena uttalades också att man genom bestämmelsen skulle kunna vända sig mot vissa extrema religiösa rörelser men bestämmelsen ger också befogenhet att lägga positiva krav om exempelvis politisk, socialistisk struktur i uppfostringen

i hemmen. Att

15

offentliga organ äger lägga godtyckliga standardkrav på förhållandena i hemmen är en bestämmelse som har sina förebilder i öststaternas lagstiftning.

Innan övriga familje- och barnfientliga lagstiftningsaktioner behandlas vill jag kort beröra de demagogiska och oerhört förrädiska uttryck vår propaganda oavlatligt hamrat i oss. Genom framförallt ett åkallande av 1. barnets rätt, 2. barnets intresse, 3. barnets behov samt 4. barnets bästa. Dessa starkt känslouppfordrande ord har uppförstorat barnet och givit både propagandan och den lagstiftning den kunnat trumma igenom ett skimmer av välvilja och omtanke om åtminstone BARNET. Barnets rätt är ett mycket förrädiskt uttryck eftersom det späda barnet ju icke själv kan utverka någon rätt och knappast ens heller i högre ålder. Att vara ett barn är just att vara beroende av någon. Degraderas eller underkännes beroendeförhållandet till de egna föräldrarna kvarstår beroendeförhållandet oförändrat men nu i förhållande till någon annan än föräldrarna. Uttrycket barnets rätt uppfordrar således att någon annan än föräldrarna skall representera barnet och dess rätt. En cynisk propaganda har förkunnat att enligt forna tiders synsätt skulle föräldrarna äga sina barn. Man kan ju lika väl tala om att barnen tillhör föräldrarna och få en vackrare och innerligare beskrivning på beroendeförhållandet. Underkännes föräldrarnas så kallade äganderätt så försvinner ju inte barnet och i stället framträder staten såsom barnets ägare.

Barnets intresse har blivit föremål för propagandans synnerliga verksamhet och alltid har det framträtt såsom ett intresse stridande mot föräldrarna. Härmed har propagandan lyckats konstruera en front- och fiendeställning mellan barnet å ena sidan och föräldrarna å andra sidan. I civiliserade sammanhang erkännes principen om att barn och föräldrar är och i rättsligt hänseende skall betraktas såsom en enhet. Denna princip har i Sverige fått göra sig till förmån för barnets

intresse.

Barnets behov har givit försörjning och stora inkomster åt en växande skara som säger sig veta så mycket om barnets behov. Parallellt härmed har propagandan hamrat fram en egenartad och egentligen mycket farlig expertkult. Enligt denna förstår varken medborgarna eller föräldrarna i gemen särskilt mycket om sina barn samtidigt som våra nya experter gör anspråk på att få så mycket makt och beslutanderätt över barnen. Granskar man experternas förkunnelse är det frapperande

-----

16

hur ihålig den är. Som prov härpå vill jag citera ur delbetänkandet av utredningen om barnens rätt SOU 1979:63 där man på sidan 56 mycket pretentiöst anlägger några synpunkter på barns behov.

"4.2 NÅGRA GRUNDLÄGGANDE BEHOV

- X Barn behöver omvårdnad och skydd.
- X Barn behöver människor som de kan ta emot kärlek av och ge kärlek till.
- X Barn behöver ett stabilt och varaktigt förhållande till föräldrar.
- X Barn behöver utvecklas i en miljö som tillgodoser dess behov av stimulans.
- X Barn behöver föräldrars hjälp med att sätta gränser för sitt handlande.
- X Barn måste få känna att de behövs och att de får ta ansvar.
- X Barn behöver få påverka sin situation.
- X Barn behöver efter hand få frigöra sig från sitt beroende av föräldrarna.
- X Barn har behov av samhörighet med båda föräldrarna även om dessa är i konflikt med varandra."

Märkvärdigare än detta löjeväckande pekoral är faktiskt inte experternas grandiosa kunnande om barnens behov.

Barnets bästa är ett uttryck som egentligen är en generalklausul. Om det gäller att fatta beslut eller döma om ett barns framtid eller förändrade förhållanden så är uttrycket helt neutralt. I en situation då staten framträder med äganderättsanspråk på barnen, säger sig ha så många experter som vet så mycket om barnets behov och statens representanter själva fastlägger vad som är förenligt med barnets intresse, framträder generalklausulens farlighet i det känslouppfordrande uttrycket barnets bästa som både förrädiskt och farligt framförallt när det gäller ingripanden för samhällsvård av barnen. Då framträder rätten och makten att avväga en förment dålig förälder med i princip vem som helst av befolkningen såsom ersättningsförälder samtidigt som det är statens egna organ som faller omdömena.

En oavlåtlig propaganda maskerad av de nyss nämnda demagogiska uttrycken och under beskydd av expertkultens växande skaror av förmenta experter har möjliggjort att det rättsliga skyddet för vårdnadsrättigheterna utplånas genom lagstiftning där i princip alla politiska

-----

17

partier varit anmärkningsvärt och tragiskt eniga.

Genom lagändring 1978 utplånades det rättsliga skyddet för den ensamme förälderns vårdnadsrättigheter. Tidigare kunde vårdnadsprocesser inledas endast om väsentligt ändrade förhållanden förelåg. Från lagändringen gäller att rättegångar kan inledas "om det finnes skäligt med hänsyn till barnets bästa". Domstolen är således alltid skyldig att behandla vårdnadstvisten och den angripne föräldern har ingen lagregel att numera peka på utan är numera helt osäkergjord. I många av dessa tvister hänskjuter domstolarna till experter, barnpsykiater och barnpsykologer att fälla avgörandena och domstolarna och föräldrarna är helt utelämnade åt dessas bedömningar, vilket också innebär att den psykologiska maktapparaten utvidgat sitt revir på den ensamme förälderns bekostnad.

Många destruktiva lagstiftningsinsatser sker i ett doserat förlopp. I fascistisk lagstiftning (Mussolini) kallades detta för kilteknik. Något överraskande genomfördes 1978 lagändring, varigenom gemensam vårdnad om ett barn kunde arrangeras efter föräldrarnas skilsmässa. Utöver själva uttrycket gemensam vårdnad anvisade lagstiftaren inga regler beträffande var barnet skulle bo, underhåll, skatteavdrag, skolgång etc. I praktiken kom stämpeln gemensam vårdnad att väsentligen förbehållas en del fäder som övergivit sin familj men som fann gemensam vårdnad som en tilltalande skylt, alltså en sorts hyckleri.

1983 i samband med de mera genomgripande förändringarna av vårdnadsrättigheterna ändrades reglerna ånyo. Enligt föräldrabalken 6 kap. 3 § är efter lagändringen gemensam vårdnad huvudalternativet. Icke heller nu har lagstiftaren anvisat en enda praktisk lösning eller regel som ger något praktiskt fungerande eller över huvud något innehåll åt förstahandsalternativet gemensam vårdnad.

Enligt föräldrabalken 6:18 måste domstolen före varje vårdnadsavgörande inhämta yttrande från socialnämnden. Enligt 19 § föreskrives att "om samtal i syfte att nå enighet ifråga om vårdnad eller umgänge har inletts mellan parterna genom socialnämndens eller något annat organs försorg kan (generalklausul) rätten, om någon av parterna begär det och fortsatta samtal kan antas vara till nytta förklara att målet skall vila under en viss tid. Om det finns särskilda skäl (generalklausul) kan rätten förlänga denna tid".

18

I denna bestämmelse framträder huvudpoängen med den eljest fullkomligt obegripliga lösningen med gemensam vårdnad efter skilsmässa, nämligen socialförvaltningarnas samtalsmakt, vilken om man ser till själva regelsystemet verkligen försätter föräldrar i skilsmässor i ett ohyggligt underläge till socialförvaltningen. Genom samtalsmakten är det ju i själva verket socialförvaltningen som har all

makt att bestämma om barnets vidare öden och i slutändan kan barnet enkelt omhändertaras genom samhällsvård enligt lagen om vård av unga.

Lagändringarna som alltså trädde i kraft den 1 juli 1983 nöjde sig inte bara med nu berörda försvagningar av det rättsliga skyddet för föräldrarättigheterna utan får faktiskt betecknas närmast som ett konsekvent mönster, vari varje kontaktyta mellan lagbestämmelser och vårdnadsrättigheterna utnyttjas för underminering.

Enligt 7 § 6 kap kan en förälder frånhändas vårdnadsrättigheterna till sitt barn det vill säga formellt och reellt berövas varje möjlighet att få kännedom om eller utöva några befogenheter om sitt barn om föräldern 1. gör sig skyldig till missbruk eller försummelse, 2. i övrigt brister i omsorgen om barnet på ett sätt som medför bestående fara för barnets hälsa eller utveckling.

Enligt tidigare gällande bestämmelser skulle det handla om grovt missbruk eller grov försummelse eller om han var hemfallen 4 missbruk av rusgivande medel eller för ett lastbart leverne eller till följd av frånvaro, sjukdom eller annan orsak för längre tid är förhindrad att delta i vårdnaden kunde föräldern mista vårdnadsrättigheten. Ifrågavarande äldre bestämmelse torde sannolikt aldrig ha tillämpats eftersom om föräldrar helt föll ur ramen kunde barnen tas omhand enligt offentlighetsregler i barnavårdslagen och från 1982 lagen om vård av unga (LVU).

Genom försvagningar av de rättsliga kriterierna och införande av den mera godtyckliga framtida farorisen skapas nya mycket långtgående maktbefogenheter för offentliga organ på den vårdnadsberättigades bekostnad. Enligt stycke 3 i nämnda bestämmelse som berör motsvarande situation för den ensamme föräldern underkännes den icke vårdnadsberättigade föräldrarnas rättsliga vårdnadsanspråk genom generalklausuls-uttrycket — om det är lämpligare i valet av en helt annan barnet utanförstående förmyndare.

19

Enligt lagändring i § 9 gäller samma reglementering om den ensamme vårdnadshavaren avlider. Den andre föräldern är då inte vårdnadsberättigad utan "om det är lämpligare så skall vårdnaden anförtros åt en eller två särskilt förordnade förmyndare".

Enligt § 8 upplyftes fosterföräldrarna till jämbördiga eller de biologiska föräldrarna överlägsna i valet av vårdnadshavare under generalklausulsreglementeringen: "Har ett barn stadigvarande vårdats och fostrat i annat enskilt hem än föräldrahemmet och är det uppenbart bäst för barnet att det rådande förhållandet får bestå skall vårdnaden över flyttas till den eller dem som har tagit emot barnet".

Den icke vårdnadsberättigade, frånskilde eller ogifte föräldern hade tidigare en av lagen skyddad rätt till umgänge med sitt barn och fick ej betagas tillfälle till umgänge med barnet, med mindre särskilda omständigheter föranledde detta. Genom ny lydelse i § 15 utmönstras rättighetskaraktären ur lagtexten vilken i stället framhåller barnets behov av umgänge med en förälder som inte är vårdnadshavare samtidigt som samvarokaraktären eller rättigheten uttunnas genom att utvidgas till att avse "någon annan som står barnet särskilt nära". Vilka dessa är beslutas exklusivt av socialförvaltningen som ensam äger talerätten inför domstol.

Vidare skall domstolen enligt lagändringen avgöra "efter vad som är bäst för barnet".

Barnets av propagandan starkt framhållna rätt har föranlett en särskild bestämmelse, § 8, enligt vilken "barnet får höras inför rätten, om särskilda skäl talar för det och det är uppenbart att barnet inte kan ta skada av att höras". Som synes får barnet icke oavsett ålder någon självständig rätt att bekantgöra sin mening till domstolen.

Statens maktanspråk genom inskridanden mot föräldrarättigheterna och dessas mera centrala del vårdnadsrättigheten framträder även i en samtidigt vidtagen ändring i strafflagen. Enligt brottsbalken 7 kap. 4 § straffes den för egenmäktighet med barn till böter eller fängelse i högst 6 månader som obehörigen skiljer barn från den som har vårdnaden eller om fader eller moder utan beaktansvärt skäl egenmäktigt bortför barn under 15 år, som står under båda föräldrarnas vårdnad eller den som skall ha vårdnaden obehörigen bemäktigar sig barnet

-----
20

och därigenom själv tager sig rätt.

Enligt lagändring som trädde i kraft samtidigt med övriga ändringar i föräldrabalken skall samma brott som tidigare nu leda till fängelse i högst 2 år om brottet är att anse som grovt. Varken i lagen eller i lagmotiven finns en antydning till när grovt brott föreligger och icke heller någon förklaring till den kraftiga straffskärpningen. Kraften i denna framträder framförallt i att brottet nu blir häktningsgrundande och hela polisapparaten kan automatiskt inkopplas i varje situation som en förälder tar sitt barn till sig. Regeln gäller även om en förälder tar sitt barn från socialförvaltningen eller en institution.

Föräldrarättigheternas fullständiga kollaps började gradvis framträda under 1970-talets första hälft genom att de psykologiska värdeskalorna tillkämpade sig växande och slutligen dominerande inflytande när det gällde omhändertagande av barn för samhällsvård från av socialförvaltningarna uppmärksammade eller angripna hem.

Denna i praktisk tillämpning framträdande kollaps fick en heltäckande kodifiering genom en serie och seriekopplade generalklausuler i socialtjänstlagen och lagen om vård av unga, vilka antogs av en enhällig riksdag under borgerlig regim och trädde i kraft den 1 januari 1982. Genom dessa lagar framträder statens eller offentligrättslig makt och ingenting annat än makt, vilket berättigar till påståendet att i Sverige är i rättsligt hänseende barnen ingenting annat än statens egendom.

1 § 71 socialtjänstlagen framträder svensk lagstiftnings även i andra sammanhang starkt uttalade drift att göra medborgarna till angivare. Var och en som får kännedom om att en underårig misshandlas i hemmet eller annars behandlas där på ett sådant sätt att det är fara för hans hälsa eller utveckling bör (!) anmäla detta till socialnämnden.

Myndigheter vars verksamhet berör barn och ungdom samt alla som är anställda hos sådana myndigheter är skyldiga (!) att genast till socialnämnden anmäla om de i sin verksamhet får kännedom om något som kan (!) innebära att socialnämnden behöver (!) ingripa till en underårings skydd. Detta gäller även läkare, lärare, sjuksköterskor och

---

21

barnmorskor skor som inte har sådan anställning.

Sistnämnda bestämmelse innebär även att privatläkare är skyldiga att avvika från sin tystnadsplikt.

Enahanda avvikelse gäller även i form av anmälningsplikt för den som är verksam inom kommunal familjerådgivning åtminstone om de i sin verksamhet får kännedom om att underårig misshandlas i hemmet.

Med tanke på de oerhörda kontaktytorna mellan barnen och offentliga myndigheter som finns över barnavårdscentraler, daghem, skolor, sjukvården i övrigt etc är det väl sörjt för att angiveriet verkligen frodas liksom den uppståndelse som varje anmälan ger socialförvaltningarna förevändningar att utveckla ger onekligen angivaren hans chans att utveckla sin makt även då och framförallt med tanke på de godtyckliga standardkrav som kan utvecklas under beskydd av psykologisk terminologi, vilken ju står öppen även för underordnad och utbildad personal att utveckla när de sedan skall höras om själva angivelsen i utredningar eller rättegångar.

Enligt § 25 socialtjänstlagen får en underårig icke utan socialnämndens medgivande tas emot för stadigvarande vård och fostran i ett enskilt hem som inte tillhör någon av hans föräldrar. Innebörden härav är att föräldrar, som på grund av icke alltför kort sjukdom eller utlandsresa eller liknande, faktiskt är fullkomligt utlämnade åt socialnämndens makt när det gäller att även tillfälligt placera sitt eget barn. Bestämmelsen ifråga är också den typisk generalklausul.

I fråga om lagen om vård av unga kan generellt sägas att barn och föräldrar som drabbas av uppsökande eller efter angivelse föranledda utredningar och beslut är totalt utlämnade åt socialförvaltningarnas makt och godtycke.

Lagen om vård av unga innehåller 25 paragrafer med ett 15-tal generalklausuler, vilka på ett heltäckande sätt fastlägger heltäckande laglöshet gentemot vilka angripna föräldrar icke kan finna en enda eller ens antydning till rättsregel att peka på gentemot socialförvaltningarnas makt.

22

Enligt § 1 skall vård, vilket innebär blotta omplaceringen av ett barn från det egna hemmet till ett annat, ske om det brister i omsorgen om barnet eller något annat förhållande i hemmet medför fara för hans hälsa eller utveckling.

Genom att farorekvisitet inriktar sig på en för de flesta outgrundlig framtid och farorekvisitet underställs psykologins oändligt elastiska värdeskalor innebär även denna bestämmelse i praktisk tillämpning en oändligt elastisk generalklausul gentemot vilken angripna föräldrar har oöverstigligen svårigheter att freda sig. Ingripandena behöver således på intet sätt stödja sig på mät- och kontrollerbara och varierande svåra missförhållanden liksom hur dessa momentant eller övergående kan avhjälpas utan bedömningarna underordnas fullkomligt de förmenta experternas förkunnelser vars vetenskapliga halt mestadels verkligen kan ifrågasättas. Genom att farorekvisitet utvecklats till förmenta risker i framtiden sker en egenartad kantring av bevisbördan. Den förmente föräldern skall bevisa att en eventuell kalamitet, vilken kanske beror på andre föräldern eller partnern, vilken kanske försvunnit från hemmet icke klarar en sådan bevisbörda eftersom ingen kan bevisa sin oskuld i framtiden och än mindre klara det i grund totalitära maktpostulatet: Jag litar icke på Dig.

Enligt § 2 skall beslut om vård enligt lagen meddelas av Länsrätten efter

ansökan av socialnämnden med obegränsad möjlighet för föräldrar och socialnämnder att överklaga till Kammarrätten och begära prövningstillstånd i sista instans som är Regeringsrätten.

På samma sätt skall enligt § 7 ett beslut av socialnämnden om omedelbart omhändertagande för exempelvis utredning underställas Länsrätten medan enligt § 20 även en hel serie andra beslut om den unge också får överklagas till Länsrätten och övriga domstolar.

Här framträder det nya och i grunden falska rättssäkerhetsbegreppet, vilket lanserades i Sverige genom bevissäkringslagen av år 1974. Enligt detta falska rättssäkerhetsbegrepp är lagen tömd på alla regler men domstolarna förmenas vara objektiva.

I praktiken förhåller det sig på det motsatta sättet, nämligen att är lagarna avskalade på alla regler saknas varje egentlig möjlighet till objektivitet och i stället framträder domarens subjektiva moment även då i dess primitiva former så att denna rättssäkerhetsmodell

-----
23

enkelt möjliggör för domaren att döma helt mot sin egen övertygelse för att hemfalla åt förhärskande expertkult eller för vad propagandan enligt massmedian förkunnar eller att låna sitt öra till vad ledande politiker uttalar om så kallade dåliga hem.

Under det falska rättssäkerhetsbegreppet framträder under generalklausulernas laglöshet ett tillstånd av i praktisk tillämpning ren rättslöshet. Att så många barn tas från de egna hemmen för placering i andra hem såsom rena övergrepp är en fullkomligt logisk följd av systemuppbyggnaden. Det är i praktiken domstolarna som helt fallit ur sin tidigare klassiska roll att utveckla rättsreglerna och som faktiskt utövar rättslöshet. Att Sverige anklagas för något av ett världsrekord när det gäller tvångsomhändertagna barn är ytterst beroende på den rättslöshet domstolarna utvecklar.

Enligt generalklausulen i § 5 skall socialnämnden besluta att vården skall upphöra när den "inte längre behövs". Eftersom ingen definition lämnas framträder i praktisk tillämpning av lagen att lika lätt som det är att bli berövad sitt barn lika ohyggligt svårt är det att återfå barnet.

Därtill föreskriver lagen inga gränser när socialförvaltningen är skyldig att fatta beslut efter förälderns hänvändelse om att återfå sitt barn. Fullkomligt lagligt kan en socialförvaltning dröja åratals med att under sken av att utredning pågår uraktlåta att fatta beslut. Dock skall enligt uttrycklig bestämmelse vård som arrangerats med stöd av anklagelser gentemot hemförhållandena och dessas psykologiska innehåll upphöra när den unge fyller 18 år det vill säga barndomen har upphört genom att vederbörande blivit myndig. Enligt § 6 får socialnämnden besluta att den som är under 20 år skall omhändertas omedelbart om det är sannolikt att den unge behöver beredas vård med stöd av lagen och rättens beslut inte kan avvaktas med hänsyn till risken för den unges hälsa eller utveckling eller till att den fortsatta utredningen allvarligt kan försvåras eller vidare åtgärder hindras.

Blotta påståendet om att risker i lagen angivet hänseende föreligger har lett till den mycket olyckliga praxis att flertalet fall omhändertaganden sker redan på utredningsstadiet och i stegrat antal för inläggning på någon psykiatrisk klinik för undersökning av antingen

-----
24

barnets psyke, förälderns psyke eller i händelse av att man icke finner fel på någondera studien av den så kallade relationen. Därvid kan en förälder antingen mötas av den obevekliga anklagelsen att ge sitt barn för litet emotionellt eller också av den lika orubbliga anklagelsen att ge sitt barn för mycket emotionellt.

Enligt § 9 skall mål om vård med stöd av lagen prövas skyndsamt och utan angivande av tidsgränser när det gäller föräldrarnas begäran att återfå omhändertagna barn. Däremot uttalar angiven bestämmelse att Länsrätten skall hålla förhandling i målet inom två veckor från den dag

då ansökan om vård kom in det vill säga underställdes Länsrätten. Jämsides härmed får Länsrätten förlänga denna tid "om ytterligare utredning eller annan särskild omständighet gör det nödvändigt."

Genom detta undantag framträder frågan vad som är regel och vad som är undantag, vilket i sin tur faktiskt är även det en form av regellöshet.

Enligt § 10 fastlägges som huvudregel att förhandlingen skall vara muntlig i Länsrätten och Kammarrätten. Ytligt sett kan detta ge intryck av en strävan efter rättssäkerhet eftersom föräldrarna får framlägga sin sak inför domaren. Förhärskande expertkult och därur kommande expertmyter har dock fullständigt avskalat den muntliga förhandlingens karaktär av rättssäkerhet. Detta tar sig uttryck i att människor som väl känner hemförhållandena, familjens vanor och liknande underkännes såsom vittnen eftersom de icke är "experter". Nära anhöriga avvisas med att icke vara objektiva och experterna får utveckla sin makt även då i den formen att motförhör om vad de egentligen kan och kan i det enskilda underställda fallet inte alltid tillåtes av domstolen. Allt fler experter avlönas av offentliga medel eller får sina extrainkomster över socialförvaltningarna, varför stigande snart nog oöverstigliga svårigheter möter att för den drabbade föräldern få en expert på sin sida som kan neutralisera den andres expertis. I praktiken möter man närmast en rädsla hos både läkare och psykologer eller motsvarande att gå emot eller ifrågasätta socialförvaltningarnas experter. Därtill är utredningarna så arrangerade att socialarbetarna mestadels socialsekreterare alltid arbetar två och två tillsammans vid sina undersökningar och därmed tycks få ett egenartat övertag när det gäller inhämtande av informationer eller

-----
25

sprida egna uppfattningar till de som hörs åtminstone om dessa är offentligt anställda.

Enligt § 11 bestämmer socialnämnden hur vården av den unge skall ordnas och var han skall vistas under den så kallade vårdtiden samtidigt

som vård enligt lagen alltid skall inledas utanför den unges eget hem. Någon speciell vård utöver själva omplaceringen till ett annat hem behöver enligt lagen ej insättas och sker mestadels aldrig. Ändå arbetar socialförvaltningarna med vad man kallar för en vårdplan som emellertid följer ett tryckt formulär och i princip är helt innehållslöst utom själva omplaceringen till ett fosterhem.

Enligt § 15 får den unge underkastas övervakning av sina brev och andra försändelser om detta är påkallat med hänsyn till den unges särskilda förhållanden. Härigenom legaliseras en total brevcensur för de omhändertagna barnen så att de kan totalt avskämmas från varje kontakt med föräldrar och anförvanter.

I § 16 uttalas: "Om det är nödvändigt med hänsyn till ändamålet med vård"— här möter en sammanställning av elastiska uttryck som gör den rättsliga identifieringen i princip obegränsat elastisk — "får socialnämnden 1 bestämma hur den rätt till umgänge med den unge som kan tillkomma en förälder eller 2 bestämma att den unges vistelseort inte skall röjas för föräldern eller vårdnadshavaren". Vad som ytligt sett framträder som en rätt för föräldern till umgänge med sitt barn enligt mom 1 är i praktiken att föräldern berövas varje laglig rättighet att träffa sitt barn. Vidare fastställer mom 2 obegränsad elastisk och därmed godtycklig rätt för socialförvaltningen att hemlighålla den unges vistelseort.

Att märka är att lagen icke heller ger några tidsangivelser. Det är således icke ovanligt att friska, krya och i barnen varmt fästade föräldrar får se sitt barn ända upp till två timmar en gång i månaden medan hemlighållande av vistelseorten kan ompänna åtskilliga år. Något motiv för hemlighållande av barnets vistelseort utöver själva maktanspråket föreligger knappast. I tidigare lagstiftning uttalades att hemlighållande av adressen var otillåten om det gällde att tvinga på en förälder ett beslut. Nu refererar man i stället till det vidlyftiga vårdbegreppet och dess ändamål och som bekant är nödvändighetens lag ingenting annat än tyrannens.

26

Enligt § 17 får (!) socialnämnden besluta om läkarunder sökning av den unge samt utse läkare för under sökningen samt om undersökningen inte lämpligen kan genomföras i den unges hem får nämnden bestämma någon annan plats för den.

Denna generella för att inte säga obegränsade befogenhet innebär i praktiken en obegränsad makt för socialförvaltningarna att inlägga barnen på psykiatriska kliniker för så kallad observation. De undersökande läkarna anser sig i sin tur underställda socialförvaltningarnas makt så att ingen läkare anser sig kunna förvägra inläggning även om en lättare undersökning kanske gör honom övertygad om att inläggning verkligen inte är angelägen. De psykologiska eller vad det nu handlar om för undersökningar kan mycket väl äga rum utan inläggning, vilket dock numera praktiskt taget alltid tillgripes.

Enligt samma paragraf skall polismyndigheten på begäran av socialnämnden lämna biträde för att forsla barnet till den så kallade läkarundersökningen det vill säga lägga in barnet på kliniken. Denna bestämmelse tycks så till den grad ha knutit upp svenska läkare att föräldrar som hotas av de föreslagna undersökningarna och inläggningarna självfallet ej kan få stöd av offentligt anställda barnpsykologer eller barnpsykiater men säreget nog ej heller av privatpraktiserande. Dessa kan enkelt hänvisa till att de ej har tillräckliga resurser för ifrågavarande undersökning.

§ 18 uttalar: "Polismyndigheten skall på begäran av socialnämnden eller av någon ledamot eller tjänsteman som nämnden har förordnat lämna biträde för att genomföra beslut om vård eller omhändertagande med stöd av denna lag".

Genom bestämmelsen underställes eller underordnas polismakten socialnämndsmakten och legaliteten det vill säga att det skall finnas laga skäl för polisen att inträda i enskildas hem faller liksom skyddet för den personliga integriteten.

För att ge ett känslomässigt åtminstone politiskt och propagandamässigt men egentligen rent demagogiskt innehåll i uttrycket barnets intresse förordnas i de flesta fall en egen advokat för

angripna barn oavsett barnets ålder. Från min praktik har jag fall där 7-veckors

-----
27

baby hade egen advokat. Ytligt sett ger denna lösning ett egenartat stoff åt det nya men tyvärr falska svenska rättssäkerhetsbegreppet. I praktiken uppträder de flesta advokater när de förordnas som biträde åt barnen som någon slags gisslan eller förrädare åt både domstolen och socialförvaltningarna. I flera fall från min praktik har advokaterna bestyrkt samhällsvården och/eller motsatt sig samhällsvårdens upphörande fastän domstolen kunnat förmås att gå på föräldrarnas linje. Med åtgärden sker kraftig demoralisering och förskjutning av advokatens klassiska roll som företrädare av medborgarskyddet. På sikt torde advokaterna liksom läkarna komma att betrakta sig såsom underställda socialförvaltningarna eller de uppfattningar de tillkännager.

Både i Länsrätt och i Kammarrätt deltar nämndemän med samma rösträtt som yrkesdomaren. I Länsrätten är en yrkesdomare ordförande och 3 är nämndemän, varför 3 nämndemän kan diktera domstolens beslut. Merparten av nämndemännen är socialt verksamma och samtliga är verksamma och på något sätt engagerade i och för de skilda sociala eller politiska geschäft som ytterst drabbat familjerna. Härigenom framträder en lösning som kan förmodas göra det än svårare för yrkesdomaren att hävda sans och saklighet även på kort sikt. systemet är således uppbyggt så att domstolarna närmast får strukturen av en råttfälla som skoningslöst slår till om barnen eller föräldrarna.

Regeringsrätten är slutligen sista instans men lämnar bara prövningstillstånd i prejudikatärende. I rådande system av expertkult blir de fall som kan prövas såsom prejudikat praktiskt taget obefintliga. Regeringsrätten torde anse sig vara förhindrad att pröva de förmenta experternas utgjutelser. Systemet utvecklas till en slags tvångströja i vilken praktiskt taget vem som helst kan snärjas eller fångas medan slumpen får avgöra om och när befrielsen kan ske.

Med facit i hand det vill säga tillgängligt och under Lidbomeriets era genomförd lagstiftning är det enkelt att bevisa att svensk familjepolitik i grunden och konsekvent är totalitär och inget annat. Vad som framförallt kännetecknar en totalitär stat är naturligtvis statens totalitära lagar, mängden därav och vilka rättsområden de totalitära lagarna täcker d.v.s. behärskar.

28

Självfallet härskar icke generalklausulerna i Sverige bara över familjerna och barnens och föräldrarnas samhörighet.

En totalitär lagstiftning förutsätter alltid en totalitär målsättning. Den totalitära målsättningen som icke hejdar sig inför familjen hejdar sig naturligtvis ingenstans utom där den totalitära staten är fastlagd. Sedan omkring år 1969 har svensk lagstiftning producerat ungefär en lag var åttonde timme eller ungefär 1200 författningar varje år. Ett sådant tempo är fullkomligt omöjligt om icke lagstiftningen anlitar generalklausuler och ingenting annat. De generalklausuler som nu drabbat familjen är faktiskt spridda och härskar över alla rättsområden under den svenska rättsordningen med undantag för den klassiska strafflagen där generalklausulerna dock successivt matas in genom nya lagar eller lagförslag icke minst under charlatanbegreppet ekonomisk brottslighet. Att strafflagsområdet är det enda rättsområde som för närvarande icke är helt intaget av generalklausulerna beror uteslutande på att strafflagen är den lag som skyddar den personliga friheten. När befolkningen eller delar därav godtyckligt hämtas till polisförhör, anhålles, häktas eller fängslas så torde en aldrig så skicklig propaganda kunna dölja för en majoritet av befolkningen att något mycket allvarligt inträffat i själva staten och att detta i flertalets överväganden måste innebära ett hot även mot dem själva. Att spara detta hot till själva slutfasen av omvandlingen av den svenska rättsordningen till totalitär måste betecknas som välavvägt. Det vittnar om att de som hänger sig åt omvandlingsprocessen vet vad de vill och hur det skall gå till.

En from förhoppning är naturligtvis att Sverige icke kan vara en totalitär stat när vi samtidigt är en demokrati med fri partibildning och fria och regelbundna val.

Även häri framträder hur välregisserad totalisationsprocessen är i Sverige.

Ingen demokrati värd namnet har minsta chans att överleva om den icke vilar på en rättsordning och har rättsstaten som fundament. Undanskymmandet av detta förhållande har faktiskt lett till att den svenska demokratin kommit att tjänstgöra som en falsk skylt för att den svenska rättsstaten trots allt existerar. I praktisk tillämpning

---

29

har i själva verket det utvidgade demokratibegreppet och demokratifasaden framträtt som ett medel för totalisationsprocessen i själva effekten att tillintetgöra rättsordningen.

I svenskt parlamentariskt liv har vad som på kontinenten betecknas som oinskränkt demokrati praktiserats alltsedan Lindboms innovationer. Detta betyder att demokratin hejdar sig ingenstans. Demokratiseringssträvandena tycks komprimerat uttryckt kunna leda till att människan, familjen, barnet, livet, samhället, ja själva staten demokratiseras eller med korrekt ordanvändning totaliseras. Genom lagstiftning utan rättsregler får vad som kallas för lekmän men som faktiskt är politrucker eller diletanter allt mera inflytande och makt, fastlagda i lagstiftningsakter med generalklausuler. Att den politiska makten utvidgas till det även teoretiskt sett oinskränkta under sken av att en demokratiseringsprocess pågår är emellertid helt och hållet en ren totalisationsprocess. Vad som framförallt karakteriserar den totalitära staten är politruckernas laglösa makt fredad mot inskridanden från lagreglernas sida.

Den oinskränkta demokratin och därmed den oinskränkta parlamentarismen har således i Sverige kunnat framträda såsom ett

förnämligt instrument att förgöra demokratin genom att bringa dess grundvalar i rättsordningen till kollaps.

Utanför lagregler men utrustade med legala men oinskränkta maktbefogenheter framträder i vårt land växande skaror, ja hela arméer av demokrater eller lekmän, politrucker eller diletanter, vilka i stigande omfattning var för sig framträder såsom robotar och själlösa ordertagare till en maktapparat i vilken var och en utgör en obetydlig kugge. Som byråkrat fungerar han som en automat och kan därigenom enkelt förvandlas till att underkuva både sig själv och oss andra.

Stockholm i februari 1984

/Lennart Hane/